

РЕШЕНИЕ

№ 23313

гр. София, 07.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 30.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5267** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145, ал. 1, вр. 149, ал. 5, вр. чл. 147, ал. 2 и чл. 16 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по протест на прокурор Х., СГП с искане за прогласяване на нищожност на индивидуален административен акт волеизявление за издаване на СУМПС №[ЕИК]/21.03.2024г. на отдел „Пътна полиция“ при СДВР на И. А. О., [дата на раждане] в С., ЛНЧ [ЕГН], Е., с адрес:гр.С., [улица].

Твърди се,че към момента на подаване заявление за издаване СУМПС/26.02.2024г/ от И. О. е действал ЗДвП /идм.ДВ.бр.41 от 10.05.2024г./ и Наредба № I-157/01.10.2002 за условията и реда за издаване СУМПС в редакцията съобразно измененията обнародвани в ДВ бр. 72 от 31.08.2018г. Съгласно чл.12 ал.1 т.8 от действащата редакция на наредбата СУМПС се издава при подмяна на чуждестранно свидетелство за управление. Към момента на подаване на заявлението е предоставено СУМПС издадено от Р.И.. С наличието на експертна сравка № 34 от 24.04.2024г. се установява,че посоеното СУМПС № D. издадено на 15.06.2021г. за категория „В“ никога не е издавано.Респ. и българското СУМПС не е издадено по реда на Наредбата.

Към настоящият момент е образувано досъдебно производство в коеда на което е установено изцяло неистинност на документ послужил за подмяна на чуждестранно СУМПС.

В тази връзка се твърди явно и тежко противоречие на акта с приложимите материални норми – 151 ал.2 ЗДвП и чл.12 ал.1 т.8 от Наредбата. Не е налице императивно законово изискване за издаване на СУМПС.

Ответната страна - началникът на отдел „Пътна полиция“, СДВР не/изразява становище за не/основателност на протеста.

Заинтересованото лице - И. А. О., [дата на раждане] в С., ЛНЧ [ЕГН], Е. не/изразява становище за не/основателност на протеста.

Депозираният протест е редовен – в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Същият е допустим, като подаден от активно легитимирано лице по чл. 16, ал. 1, т. 1 АПК, срещу волеизявление на административен орган за издаване на СУМПС - индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 3 АПК, с искане за обявяване на неговата нищожност, което съгласно чл. 149, ал. 5 АПК не е ограничено във времето и при липса на отрицателни процесуални предпоставки. По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка съдът съобрази:

„При оспорване на административния акт, преценката за нищожност се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения“ /виж тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2012 г., ОСК на ВАС/.

Към това и при липса на легална дефиниция на понятието нищожност, но при наличие на достатъчно правораздавателни ориентири за квалификацията на даден порок на акта като основание за неговата нищожност следва да се отчете и хипотезата при която акта е издаден при изначална и пълна липса на предпоставки за издаването му.

Именно този порок се установява и при преглед на фактите по спора:

Компетентността на органа, който следва да извърши издаването на документ като процесния - СУМПС се определя от обичайното пребиваване на притежателя, съгласно чл. 11, § 5 от Директива 2006/126 на ЕП и Съвета. Съгласно чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО "обичайно пребиваване" по смисъла на директивата, означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее.

Между страните не е спорно, че на И. А. О. има обичайно пребиваване на територията на Република България. Видно от подадената от него декларация към заявлението за издаване на СУМПС същият няма пребиваване в друга страна от ЕС и е установил обичайното си пребиваване в Република България по смисъла на пар. 4 т. 46 от ЗДвП/т.е. повече от 185 дни през последните 12 последователни месеца.../. В този смисъл следва да се приеме, че началникът на О“ПП – СДВР е компетентен да се произнесе по искането за преиздаване на СУМПС.

Като продължение – по силата на чл. 159 ал. 1 т. 1 ЗДвП, Министърът на вътрешните работи определя условията и реда за издаване на СУМПС. В тази връзка правнообвързващ акт е Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 г. на министъра на вътрешните работи.

Съгласно чл. 17, ал. 1 от Наредбата подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС се допуска при наличието на някоя от хипотезите на т. 1 – 3, а именно 1. страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.) и свидетелството отговаря на приложение № 6 към конвенцията; 2. страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.) и е подписала споразумение с Република България за взаимно признаване и преиздаване на свидетелствата за управление на МПС; 3. страната, издала съответното свидетелство, е държава - членка на Европейския съюз, или друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или Конфедерация Ш..

Подмяната на свидетелството по ал. 1, т. 1, какъвто е конкретния случай, се извършва въз основа на представено чуждестранно свидетелство за управление на МПС и документите по чл. 13, ал. 1, т. 1, 3, 4, 6 или 7.

Така, за приложимостта на т. 1 следва да се провери дали е налице и втората предпоставка, визирана в разпоредбата, а именно дали издаденото от Р. И. свидетелството отговаря на приложение № 6 към Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.).

Съгласно т. 1 - 3 от Приложение 6 към Конвенцията за пътното движение, подписана във В. на 08.11.1968 г. националното свидетелство за управление трябва да отговаря на определените стандарти.

Към момента на подаване на Заявлението лицето е представило СУМПС издадено от чужда държава-Р.И..Видно е от приложената по делото Експертна справка №34/2024г. от вещо лице за извършено технико-документално изследване, е посочено, че представеното за изследване СУМПС издадено от Р. И. с № D. на I. О. А., [дата на раждане] е изцяло неистински документ т.е. никога не е било издавано или дори да е издавано, се представя неистинско такова.

В този смисъл следва да се приеме,че чуждестранното свидетелство за управление на МПС, издадено от Р.И. не изпълнява изискванията на Приложение 6 към Конвенцията за движението по пътищата.

Горните съображения обуславят извод, че началникът на О“ПП“ е бил сезиран с искане за преиздаване на СУМПС, което не отговаря на изискванията на българското законодателство. Същият не е следвало да удовлетворява искането за издаване на българско свидетелство предвид противоречието със закона.

Наличието на валидно,чуждестранно национално СУМПС, в хипотезата на чл.12 ал.1 т.8 от Наредбата, е абсолютна предпоставка за издаване българско СУМПС. Целта на издаването на българското СУМПС в тази хипотеза законодателят е дефинирал като подмяна на чуждестранното. Липсата на представено валидно чуждестранно свидетелство а правоуправление обаче лишава внолеизявлението за подмяна,респ. издаване СУМПС от предмет.

В случая е бил налице илюзорен,фиктивен предмет на произнасяне,като липсата на истинско/валидно/ СУМПС от Р.И. води до липса на валидно издадено българско СУМПС. Липсата на подлежащ на подмяна документ води до пълна липса на предпоставки за постановяване на процесният административен акт.

Като продължение и съгласно чл. 162 ал.4 ЗДвП чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш., се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

По силата на ал.5 на чл.162 ЗДвП в случаите, когато чуждестранно национално свидетелство не отговаря на изискванията по ал. 4, българско свидетелство за управление на моторно превозно средство се издава след успешно полагане на изпит.

Посочените законови разпоредби ясно регламентират,че когато е представено СУМПС на чужденец неотговарящо на условията по чл.162 ал.4 ЗДвП,то единственият начин за издаване на СУМПС е след успешно полагане на изпит. С висока степен на яснота и категоричност законодателят не е предвидил друга възможност за замяна на СУМПС в хипотеза като процесната. С което всъщност следва да се приеме и че е органичил всяка друга потенциална възможност или способ.

Визираната нормативна постановка налага извода, че освен, че издаването на проектно СУМПС е постановено при пълна липса на предпоставки, то е постановено и при наличие на пълна закова невъзможност за издаването на подобен документ. Невъзможност равнозначна на имплицитно разписана забрана в текста на чл.162 ал.4 и ал.4 ЗДвП.

В тази връзка следва да се приеме, че волеизявлението за издаване на СУМПС е постановено и в нарушение на изрично разписано законово ограничение, което е следващо основание за квалифицирането му като нищожно.

Императивната нормативна постановка и цел на закона – да не бъде издавано СУМПС в хипотеза като процесната налага извода, че процесното волеизявление е правно нищо и не може да поради целените правни последици.

В този смисъл протестът, като основателен следва да бъде уважен, респ. СУМПС №[ЕИК]/21.03.2024г. на отдел „Пътна полиция“ при СДВР на И. А. О., [дата на раждане] в С., ЛНЧ [ЕГН], Е. да бъде прогласено за нищожно.

С оглед изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София – град,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на волеизявление за издаване на СУМПС №[ЕИК]/21.03.2024г. на отдел „Пътна полиция“ при СДВР на И. А. О., [дата на раждане] в С., ЛНЧ [ЕГН], Е..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: